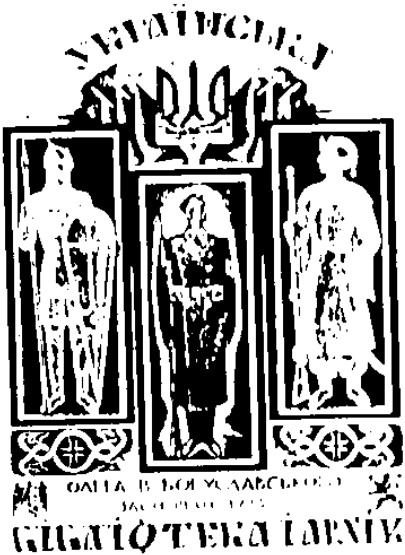

В. КОВАЛЬ

**НЕ ДИСКУТУВАТИ,
А ВИКРИВАТИ!**

НЬЮ-ЙОРК — 1952

ВИДАННЯ ГОЛОВНОЇ УПРАВИ
СПІЛКИ УКРАЇНСЬКОЇ МОЛОДІ АМЕРИКИ

В. КОВАЛЬ *Theodore Liganik*
101 Glenvale av
Liverpool N.Y.
Tel. 437-606

НЕ ДИСКУТУВАТИ, А ВИКРИВАТИ!

(На тему українсько-російських відносин)

diasporiana.org.ua

V. KOVAL

EXPOSITIONS INSTEAD OF DISCUSSIONS!

(Referring to Ukrainian - Russian relations.)

Printed in U. S. A.

ПЛЯНИ СНУЮТЬСЯ ДАЛІ...

Наближення війни між Заходом і большевицькою Росією пробудило зі сну російських еміграційних імперіялістів. І в 1951 році вони надумалися створити так званий „Совет Освобождения Народів Росії”. Цей вітер, щоправда, дме за гроші „приватного” американського комітету, бо коли б не він, то навряд чи російська опозиція до „сталінського режиму” спромоглася б на щось подібне. А проте, головна мета „Совету Освобождения” не в тому, щоб валити „сталінський режим”, а в тому, щоб, у разі повалення большевизму, не допустити до „розбазарювання Росії”. „Розбазарюванням” московські імперіялісти називають прагнення поневолених народів до самостійного державного життя, тобто відділення від Росії.

Створювали цей „Совет” представники американського комітету, зводячи до купи п'ять російських партій: монархістів, фашистів, демократів і соціалістів. Але справа затягнулась, бо між представниками цих партій не було згоди в питанні щодо „націоналів” (неросіян). Одні з них стояли на тому, що „націоналів” взагалі в „Советі” непотрібно, бо ж вони, росіяни, ліпше знають, чого бажають „народи Росії”. Інші ж, хитріші, для замилювання очей західнім демократам вважали за доцільне пообіцяти „націоналам” самовизначення.

До згоди між ними так і не дійшло.

А тим часом єдинонеділимська пастка, зустрівши солідарну відсіч всіх поневолених Москвою неросійських народів, збанкрутувала. "Приватні" американські політики, які за всяку ціну хотіли бачити в єдинонеділимському товаристві „націоналів" заявили, що всю цю справу треба перебудувати наново.

„Совет", не народившись, помер, але пляни єдинонеділимців снуються далі...

Нещодавно в американській пресі з'явилось повідомлення про зміни в керівництві згаданого американського комітету. На місце його дотеперішнього голови, русофіла п. Лайонса прийшов адмірал Еллен Дж. Керк, що ще до жовтня 1951 року був послом ЗДА у Москві. Вважають, що своїм авторитетом Е. Керк вплине на „впертих націоналів" і об'єднає їх з російськими імперіялістами в одному протибольшевицькому центрі.

Завдання, як бачимо, велике, але, якщо російські єдинонеділимці і далі верховодитимуть в цьому „центрі", він так само буде приречений на невдачу, як і „Совет".

СССР — ЦЕ ТАКИ РОСІЯ!

Що росіяни від своїх імперіялістичних плянів не відмовились — переконливо говорить їхня преса.

Під час творення „Совету", коли москалі намагалися були втягнути до нього „націоналів" — в деяких російських політичних колах навіть розвели дискусію в національному питанні. А чей, зловляться на гачок! Та не повелось.

І ось тепер, коли „приватний" американський капітал (а це ж головне!) розпочав поновну акцію створення антибольшевицького центру, московська псарня знову загавкала на всі лади. Погрози, шантаж і провокації, скеровані в сторону представників народів, поневолених Росією, а зокрема українського народу — набрали гістєричних форм.

Газета „Новое Русское Слово", що виходить у Нью-Йорку, — найкращий показник настроїв московської емігрантщини та відношення всіх її прошарків до визвольних змагань поневолених Росією народів.

Розуміючи неминучість розвалу імперії, ці імперіялісти, починаючи від мужика й кінчаючи на професорові, аж з шкури пнуться, щоб довести (кому?), що „єдина неділима" — це не тюрма народів, а рай.

Останнім часом такі „демократи", як Вейнбавм, Уранов, Прошин та ін., одверто заявляють: Так, Росія поневолювала, грабувала та вбивала, і вона це робила і робитиме, бо це потрібно для збереження її єдності. А особливо вславився своїм політичним примітивізмом Пьотр Уранов. Цей демагог в поборенні „націоналів" не грабує й такими аргументами, які розраховані тільки на розпалювання московського шовінізму. В одній із своїх статей він іронічно питає: „Що ж, хіба в самостійній Україні кури будуть ліпше нестися?"

З проповідником російського імперіялізму П. Урановим перекликується зі Швейцарії Катерина Кускова. Ми довго чекали, коли вже ця стара російська політична діячка, непримиренна противниця сталінського режиму, поставить

крапки над „і”. В „НРС” з 9 березня ц. р. в статті „Росія лі — ССРСР?” Кускова заявила свою цілковиту солідарність з Урановим. Вона пише:

„Крок за кроком розбиває П. Уранов „доцільність” розчленування цієї злютованої в єдине господарство країни (Росії — В. К.) різними АБН, генералами Фуллерами і т. п.”. Далі вона ганить тих емігрантів-росіян, які твердять, що ССРСР це — не Росія. „Ні, це Росія! — обурюється вона. — „Хвора, химерна, що ще не зрозуміла себе як слід, але могутня... єдина!”

Цими словами спростовується твердження еміграційних московських імперіялістів і малоросів про те, що росіяни панівної ролі в ССРСР не відіграють, що вони так само гноблені, як і інші підсоветські народи.

Зацитуємо з статті К. Кускової ще такий уступ:

„Там комуністичний цемент і „плян” тримає Росію в єдинстві. Примусовому чи усвідомленому хоча б такою організованою силою, як армія. Адже саме це питання стане в центрі, якщо почнеться справжня боротьба проти режиму і коли в свідомості борців ССРСР зіллється з Росією в єдину політичну одиницю і мова йтиме не про зміну назви, а про зміну правлячої верстви. Чи здатна буде ця також різноплемінна російська армія дати відсіч і сепаратистам і зазіханням чужинців? На це питання ми відповідаємо ствердливо, бо ССРСР та його армія є Росія, що не втратила передумов єдності і вірна своєму історичному призначенню. Віки намагались її розчленувати і віками боротьби вона знову зливалась у могутню силу на сході Європи. І тепер всі, хто зміряє на ССРСР, мусять знати, що вони зміряють на Росію, а не на безлике царство її тимчасових володарів”.

Отже, російська еміграція устами одного з найвизначніших її представників схвалює всі методи червоної Москви, які вона застосовує супроти поневолених нею народів, а значить potwierджує, що інтереси білого й червоного російського імперіялізму — тотожні.

АПЕТИТИ ЄДИНОНЕДІЛИМЦІВ

Вся ця колотнеча серед російської еміграції зчинилась у зв'язку з поновним намаганням відродити мертвонароджений „Совет”, або створити натомість щось нове.

Попікшись на політичних середовищах неросійських народів, московські імперіялісти тепер шукають підтримки в „безпартійних” масах цих народів. Ці „народні маси”, заявляють вони, бажають не самостійности, а лише визволення.

Метода не нова. Її більшовики практикували при захопленні влади в сателітних державах, а тепер рихтуються застосувати в Америці, Франції, Італії та інших країнах.

Що є для Москви законні уряди цих держав? Гнобителі своїх народів! А от Москва — вона всіх визволяє і всім допомагає. Для здійснення своїх намірів Кремль використовує зрадників американського народу, Тореза у Франції, Толіяті в Італії. Це — члени і голови майбутніх „народних” урядів! Чи не так було в Україні 1918 року? Так званий, український радянський уряд був спрепарований в Москві, а потім перевезений до Харкова і проголошений законним урядом Радянської України.

До сьогодні еміграційним московським імперіялістам у подібній „акції” не щастить. Хоч

мають вони повні кишені долярів та відповідний сприт, але їхні наміри повернулись проти них самих.

Прикладом цього є хоча б кампанія збирання підписів серед емігрантів з ССРСР, що її провадилось під гаслом „створення центру антикомуністичних сил народів Росії”.

В спеціальному випуску газети „Голос Народу” з 10 лютого ц. р. (Німечина) проголошено виследи кількамісячного збирання цих підписів у цілому світі. Як виходить, за три місяці підписалось всього 1456 осіб. Там же зазначено країни, де збирано підписи, фотокопії списків з власноручними підписами та означенням національності. І хоч редакція робить примітку, що „збирання підписів продовжується”, проте опубліковані дані свідчать про цілковитий провал єдинонеділимської затії. Їхня статистика також виказує, що в 14 таборах Німеччини зібрано всього лише 418 підписів! Це така мізерна цифра, яку взагалі чесні люди соромилися б виставляти на денне світло.

Як відомо, в Німеччині залишилось самих лише українців понад 15 тисяч, а коли взяти під увагу інші національності, що їх росіяни зарховують до „народів Росії”, то кожному стане ясно, що ніхто з „націоналів” на гачок єдинонеділимців не зловився. Ба навіть самі російські емігранти не квапляться боротися проти „сталінського режиму”.

І ніяка статистична еквілібристика, що нею оперує „Голос Народу” подаючи, наприклад, національний склад у відсотках — не приховає того факту, що так званих „українців”, які взя-

ли участь в кампанії, можна полічити на пальцях однієї руки.

Підписи цих „українців” нас не цікавлять, — нас цікавить щось інше, а саме, що росіяни стали навколюшки перед „націоналами”.

Коли пригадати, як московські расисти тероризували українців по тих нечисленних російських таборах ДП, як втокмачували їм у голови своє „не било, нет і бить не может” — то на правду сьогоднішній „полит” на українців з їхнього боку виглядає дуже комічно. Інша справа, що це тільки тактичний маневр, але цей маневр коштуватиме їм так дорого, як большевицькій Москві введення УССР до Об’єднаних Націй.

В цій же газеті натрапляємо й на другий цікавий факт. Крім заяв (якщо ці заяви взагалі мають будь-яку вартість) про те, що теперішні сателіти ССРСР автоматично одержать самостійність після повалення большевицького режиму — серед підписаних знаходимо не лише „представників” національностей, давно поневолених Росією, але й поляків, естонців, латишів, литовців і навіть нарікання на німців, що вони не з’явилися на якісь там збори. Отож, як бачимо, алетити єдинонеділимців ростуть пропорційно з поширенням червоної сталінської імперії.

Не без цікавості разглядаємо в „Голосі Народу” і лист так званого „провідника українського народнього руху”, якогось Івана Петреського. Цей, з дозволу сказати, „провідник”, між іншим, пише: „Ми закликаємо всіх, що люблять нашу багатостраждальну, але вічну Росію, об’єднатись і створити загальний центр боротьби з узурпатором нашого народу”. З цих рядків

недвозначно виходить, що весь отой „український народний рух” — просто московська провокація, шита білими нитками.

ШОСТА КОЛОНА

Одночасно з підписною акцією у Європі, по цей бік океану, в Нью-Йорку в колах російської еміграції створено подібний „рух”, тільки під фірмою „українців-федералістів”. Що це московська провокація в масштабах ЗДА, говорить хоч би такий факт, що пресовий орган федералістів „Східняк” друкується в українській мові, як додаток до газети „Новое Русское Слово”. Подібно ж виходять у Києві „Радянська Україна”, а в Нью-Йорку „Українські Щоденні Вісті” та „Громадський Голос”, що мають завданням прославляти „старшого брата” та вихвалити російсько-большевицьку окупацію України. „Східняк” призначений для такої ж самої протиукраїнської „роботи” тільки на користь білого російського імперіялізму. Таким чином, називаючи комуністів у ЗДА п'ятою колоною кремлівського Політбюра, російських еміграційних імперіялістів можемо сміливо охрестити шостою колоною червоної Москви. Бо як одні, так і другі діють на користь єдиної неділимой Росії.

Цікава ще й така деталь. У ч. 2 „Східняка” з'явився ще й „вірменський куток” і „куток козаків-федералістів”. Тож, як бачимо, „федералістична” провокація претендує стати не тільки „органом українців-федералістів”, але й охопити всіх „націоналів”.

СХДБОТА, 1 МАРТА, 1952 Г.

НОВОЕ РУС

СТОРОННЕЕ СООБЩЕНИЕ

СТОРОННЕЕ С

ОРГАН УКРАЇНЦІВ ФЕДЕРАЛІСТІВ

SKHIDNIAK P. O. BOX 280 New York 19, N. Y.

ЧИСЛО 2. РІК ВИД. 1.

1 БЕРЕЗНЯ 1952.

Так виглядає „художнє” оформлення чергової провокації російських еміграційних імперіялістів.

Хто ж ці „українці-федералісти”, чого вони хочуть і скільки їх є?

Судячи по двох числах „Східняка”, автори його — малороси або замасковані москалі, вже відомі нам з „Нового Русского Слова”. „Східняк” для них — це побічний заробіток. Так, наприклад, Дикий, один з дописувачів „Східняка” регулярно виступає на сторінках „НРС” в національному питанні. Пише він як „спец” не лише українського, але й вірменського питання і ін. У своїх українофобських статтях виявив він себе як російський шовініст найгіршого ґатунку.

Поза словом „українець”, ці т. зв. федералісти ніяких прав за українським народом не визнають, хібащо право прославляти ідилічний „рай” під опікою росіян. Вони, правда, невдоволені з сталінського режиму, але „сталінська дружба народів” їх просто захоплює. Особливо подобається вона „федералістові” Яценкові. В „Східняку” з 3.2. 1952 Яценко, заявивши, що в „червоній армії національного питання не існувало і не існує”, захоплено вигукує: „Національна терпимість, дійсна співдружність народів, хоч і на тлі загального безправ’я, — то єдине позитивне явище в советській дійсності, що його завжди вітали всі народні маси Советського Союзу...” При цьому подає такий приклад: „Однією з найбільш популярних пісень поруч з „Катюшею” була українська пісня „Розпрягайте, хлопці, коні”.

На це можна подати інший приклад, а саме: між Першою й Другою Евеню Нью-Йорк Схід, на Другій Вулиці є російська православна церква. Із залі, що є при церкві, часто чути співи

російського хору, який також виконує „Катюшу”, а після неї „Сиву зозулю”. Чи це означає, що російські імперіялісти в Нью-Йорку ставляться до українців як до рівнорядної нації? Зовсім ні. Це просто хитрощі, щоб заманити до себе малоросів типу Яценка. Отож і українські пісні в червоній армії не є ніяким доказом „дружби народів”.

Ще Яценко розповів таку баєчку: „Виходячи зі старого правила російської армії, привчати вояків до різної зміни клімату, завжди виходило так, що хто народився на півдні, відбував військову службу на півночі...” Ця баєчка про акліматизацію насправду звучить зворушливо, та причина перекидання вояків-українців на північ, а москалів — на південь, як і переміщення національностей в советській армії обумовлені тим, що, як царат, так і Політбюро бояться тримати озброєних „націоналів” на їхніх територіях.

МОСКВА ЗЛІКВІДУВАЛА УКРАЇНСЬКУ ЧЕРВОНУ АРМІЮ

Цікаво знати, що саме в советській армії мало б переконати москалів про існування національного питання? Як повинні поводити себе різні національності в советській армії, щоб довести „федералістам” про існування такого питання? І тут Яценко сам стверджує, чому це питання в армії було „неактуальне”, бо „з виникненням” буржуазного націоналізму” лише він „большевики ведуть боротьбу”.

Тож і виходить, що українське національне питання в советській армії невіддільне від наці-

онального питання в Україні, окупованій Росією.

Москва знищила український театр, винищує українську інтелігенцію, щоб цим затримати культурний ріст української нації, так само зліквідовано й українську червону армію, яка могла б стати загрозою для імперіялістичної Москви. До 1930 року в Харкові на Холодній Горі існувала українська школа червоних старшин. Там виховувано українських командирів червоної армії. Цю школу зліквідовано, а курсантів вислано на Далекий Схід. Від 1930 р. розв'язано всі військові з'єднання, сформовані виключно з українців, а всі оті назви, що їх уживало й уживає московське Політбюро, як „Українська Червонопрапорна Дивізія”, „Український Фронт” і т. п. — ніщо інше як замилювання очей.

Історія однієї такої „червонопрапорної” та її 45-го полку скінчилась так: у 1928 р. на лівому березі Дніпра біля Херсону вибухло велике повстання селян проти колективізації. Стаціонаваний в місті 45-й піхотний полк, який складався виключно з українців, рішуче відмовився виступити проти селян. Повстання здушили відділи ГПУ, а полк розформовано.

У 1937 р. в Києві масово виарештувано командирів червоної армії, які мали українські прізвища. Частина з них „зліквідовано”, а решту звільнено з армії без пояснень.

А де поділася з советських книгарень військова література українською мовою, зокрема статuti різного роду військ? Знищена, панове москалі, так само, як знищена технічна і спортова література в українській мові.

Русифікаційна політика Москви в Україні особливо відчутна в ділянці технічних наук. Після вилучення з ужитку в 1934 році української технічної літератури й підручників, по всіх індустріальних, електротехнічних та шляхобудівельних навчальних закладах спеціальні предмети, як опір матеріалів, механіка, технологія металів та ін., почали викладати російською мовою. Так Москва русифікує українську технічну інтелігенцію, а через неї робітництво на фабриках та заводах. В УССР випускники-техніки й інженери, по закінченні навчальних закладів, отримують працю за призначенням з Москви. Мало хто з них залишається в Україні, більшість потрапляє в Росію та інші республіки. Натомість молоді спеціалісти напливають з Росії, підсилюючи русифікаційний апарат окупантів. Окупаційна політика щодо технічної інтелігенції України набирала щораз відвертіших форм. Як приклад, наведу херсонський індустріальний технікум, один з найстарших в УССР. До 1930 р. всі виклади провадились тут українською мовою. В 1930 р., коли по всій країні перейшла хвиля арештів у зв'язку з викршттям Спілки Визволення України, в херсонському технікумі виарештувано майже всіх викладачів і професорів. На їх місце прислано викладачів з Росії. Але тому, що вони української мови не знали, 300 студентів мусіли пристосуватись до кількох москалів і слухати їхні виклади в російській мові. У 1936 році херсонський технікум вже був повністю зрусифікований. Українською мовою видніла лише його назва на вивісці при вході.

ЩО ВРЯТУВАЛО СТАЛІНСЬКУ РОСІЮ?

Друга світова війна показала, що „сталінська дружба народів” — це миляна банька, яка тріскає при першій сприятливій для цих народів нагоді визволитися з-під опіки „старшого брата” та його НКВД. Але ця війна показала й інше, що „старший брат” в усіх його прошарках, хоч і є „в опозиції до сталінського режиму”, проте, є також російським шовіністом і ворогом національної свободи неросійських народів. Кускова, Уранов і інші можуть скільки завгодно потішати себе рожевим майбутнім Росії, але те, що Росія утрималася в другій світовій війні нехай завдячує вона німцям. Ми були в той час в ССРСР, ба навіть у тій „могутній” російській, чи то пак советській армії і знаємо, що вона собою являла. Коли б не німецька божевільна політика на окупованих ними землях, а зокрема в Україні — вже десять років тому від російської імперії не лишилося б і сліду. Не врятувало б її ніяке „геройство русского солдата”, а також і допомога ЗДА.

У світлі цих фактів як фальшиво звучить вихваляння Росії, що „перемогла Німеччину і Японію”! Ні, не так воно було, як твердить російська пропаганда. Звірства німців, допомога Заходу та симпатії народів Польщі, Чехії, Словаччини і інших сьогоднішніх сателітів до росіян — ось де таємниця перемоги! Про все це добре відомо еміграційним російським імперіалістам, але в ім'я рятуння Росії вони йдуть на різні вигадки та фальшування. Щоб „оковпачити” американців, провадиться й московська дискусія в національному питанні, яка має

на меті довести, що такого питання в Росії не існує. Нікчемність цієї дискусії очевидна. Адже про неіснуючі речі не дискутують, а теревені про те, що ідея української самостійности популярна лише на еміграції, найкраще спростовують теперішні події в ССРСР. Москва безупинно бореться з українським націоналізмом на ідеологічному, мовному, економічному, літературному й інших відтинках не лише в західній, але в усій Україні з центром у Києві. Про це пише не тільки американська преса, але також часто згадує і само „Новое Руское Слово”.

Московські еміграційні імперіялісти силкуються переконати західний світ, що т. зв. народи Росії сповнені найглибшої приязні до росіян і що російський народ, крім добра, нічого іншого цим народам не зичить.

Якщо це так, тоді треба було б сподіватися від цих народів у другій світовій війні одностайного виступу з росіянами проти німців. А що ж було насправді? Українці, білоруси, татари, узбеки, грузини та ін. на початку війни масово здавались у німецький полон. Німецька брехлива пропаганда, звернена до поневолених Росією народів, зробила більше, ніж зброя. В Україні розбиті большевицькі армії, наспіх поповнювані українцями, виявились цілковито непридатними до спротиву. Натомість німці відразу ж почали формувати військові відділи з полонених „націоналів”, не ведучи серед них жадної антисоветської пропаганди. Йдучи на фронт, „націонали” знали, що битимуться проти росіян, а також проти своїх братів, що є в большевицькій армії. Проте, йшли і билися, бо вірили, що борються за волю своїх народів. Це

— ще одна з ілюстрацій „любови” народів до Росії.

А що ж у цей час було у большевицькому за-піллі? Подаю характеристичні факти.

З початком війни кільканадцять студентів харківського університету, після перевірки їх спеціальною комісією в Москві, вислано було до Військової Академії Зв'язку в Муромі. Не раз за практичним вивченням радіосправи, блукаючи в етері, слухачі натрапляли на радіопередачі в українській мові братиславської радіовисильні. Спікер виголошував: „Під золотим тризубом Україна — щастя, радості країна!” Ніхто з українців-слухачів не припускав тоді, що це був лише підступ німецької пропаганди, але кожен з них мріяв: „Піду на фронт, а там — в полон! Буде Українська Держава, армія — служитиму Україні...” — Про це розповідав мені в німецькому концтаборі 1943 року капітан зв'язку советської армії К., один з колишніх курсантів цієї школи.

Інший факт свідчить про одверте недовір'я московської влади до українців.

У протилетунській обороні Москви 1942 року були також і українці. Одного дня їх всіх зненацька обеззброїли, переодягнули в старе барахло і вивезли на станцію „Тайга” в Сибір. Там вони перебували на становищі ув'язнених.

Під час боїв за Сталінград були випадки, що українців не призначувано на варту вночі, побоюючись, що вони повтікають. Свідок розповідає, як у прославленій „дружбою народів” армії шикували бійців, наказували: „Українці, два кроки вперед!”, і потім відокремлювали їх під

особливим наглядом. Трагічна доля спіткала калмиків і інших бійців і командирів кавказьких народів, яких на протязі 1942-1943 рр. звільнено з Советської Армії та заслано до концентраційних таборів.

Отож, як бачимо, національне питання в советській армії існує і Москва його поборює!

БОРОТЬБА И ЖЕРТВИ

У перші місяці німецької окупації, як західньої так і східньої частини України, провід усім культурно-громадським життям опинився в українських руках. Не знаємо ні одного випадку, де б у той час в Україні виходила бодай одна місцева газета російською мовою. Щоправда, була одна в Донбасі, але її редагували українці. І це не тому, що українці мали якісь привілеї від окупантів, а тому, що вони, навіть під ворожою окупацією, хотіли бути господарями на своїй землі. По чийй стороні були симпатії німців — говорить хоч би той факт, що газету „Новое Слово”, яка виходила в Берліні, доставлялось і поширювалось в Україні військовою авіаційною поштою. Проте, жадної української преси з-за кордону і навіть з Галичини спроваджувати на Наддніпрянщину не дозволялось. Окремо слід згадати про місто Одесу та Одеську область, що її німці подарували були румунам. Назвали руменські окупанти цей терен „Трансїстрією” (Задністриящиною). Українська мова була тут під заборонаю, а українські школи та культурні установи замкнені. Урядовою мовою стала румунська, а рівчі з нею права дістали російська та німецька. Скористав-

Українські газети, що виходили в т. зв. „Райхскомісаріяті Україна”, до якого німці зараховували Наддніпрянщину (без Одеської області) й Волинь. Українських газет, що виходили в Галичині, на світлинах не подано.

шисть з ласки окупанта, москалі видавали в Одесі „Одесскую Газету”. У цій газеті систематично з’являлися статті, скеровані проти українців. На її шпальтах воскресла „Малоросія” та „Новоросійський Край”. Так повели себе росіяни в Одесі, вигодувані українським хлібом, вигріті українським сонцем.

Інший приклад — Українська Православна Церква, що відразу по втечі московських окупантів почала відроджуватись по містах і селах Наддніпрянщини. Не маючи зв’язків з церковним центром, українське населення самотужки заходилося відбудовувати церкви. Богослужби в цих церквах відбувались українською мовою.

Щойно як минуло пів року окупації, коли Берлін розпорядився завести у так званому „Райхскомісаріяті Україна” російську автономну церкву, росіяни почали диверсію проти української церкви. У 1942 р. в Херсоні на руки німецького комісара група росіян подала заяву, в якій „в імені всіх мешканців міста”, було написано: „Церковно-слов’янська мова в церкві — це мова священства, а українською мовою говорять лише двірники (домові сторожі — В. К.)”. Далі в цій заяві її автори просили передати катедральний собор автономній російській церкві і доносили на українського священника Г., що він „проповідує з амвону український націоналізм”^{*)}).

^{*)} З цим священником я перебував в одній камері в гестапо. Він розповідав мені, що на одному з допитів слідчий через перекладача заявив йому: „Якщо большевики не вибили тобі Україну з голови, то зробимо це ми”.

Згадана вище заява змусила німців скликати загальні збори громадян міста і запитати їх, чи вони підтримують виставлені в ній домагання. 2-3 москалі спробували були загітувати присутніх, але це викликало таке обурення, що німці, навіть не закривши зборів, їх покинули. В Дніпропетровську (Січеславі), щоб перешкодити українським богослужбам, росіяни за допомогою німців зруйнували міський собор, підклавши під вівтар міну.

Таким чином, гра московських імперіялістів на релігійних почуваннях „східняків”, яким, мовляв, хочуть накинати свій обряд „уніяти” — це лише маневр, яким вони приховують свої пляни закріплення московського православ’я в Україні, що його тепер відновило кремлівське Політбюро.

**

Від перших же днів окупації німцями Наддніпрянщини, на всіх її теренах розвинула підпільну роботу Організація Українських Націоналістів під проводом С. Бандери. Завданням підпілля було інформувати населення про дійсні наміри нового окупанта, впливати на українське життя і вести боротьбу проти німецьких та російських загарбників. Похідні групи ОУН, що слідом за німецькими арміями (а то й випереджуючи їх) йшли нелегально зі західніх українських земель, зробили неоцінену прислугу націоналістам Великої України. Вони відразу зорієнтували наддніпрянців у тому, що ніс із собою німецький „визвольник” українському народові.

Націоналісти насамперед намагались опану-

вати засоби друку. Це потрібне було для ширення українського легального друкованого слова серед населення, а крім того для нелегальної пропаганди — друкування листівок, відозв та ін. У перші місяці німецької окупації, коли ще не було такої гострої цензури, більшість українських газет справді відображали прагнення народу. Редакції багатьох газет Наддніпрящини були зв'язковими пунктами нелегальної сітки ОУН.

З появою німецької цивільної адміністрації запроваджено цензуру всіх українських видань. Редакціям заборонено подавати будь-які згадки з української історії, а також писати про окупаційну політику Москви в Україні. Цим німці мали на меті не допустити національно-освідомлюючої роботи серед широких українських мас, а заборону писати про московську політику в Україні — затушувати свою власну політику, яка по суті нічим не різнилась від большевицької. Та не зважаючи на суворі заарештування, газети, які залишались під впливом націоналістів, виходили змістом цілком національні.

Як учасник націоналістичного підпілля на Наддніпрящині, з повною відповідальністю тверджу, що в той час на українських землях не було зауважено ніяких дій російських протибольшевицьких підпільних організацій. Діяли лише агентурні большевицькі, які головню виступали не проти німців, а проти українців, а зокрема проти ОУН.

Засяг діяльності ОУН на півдні доходив до Симферополя в Криму і Катеринодару на Ку-

бані. Там також не помічено ніяких російських підпільних організацій, які б діяли в напрямку визволення від большевиків та німців. Цим спростовуємо заяви „вождя” російських фашистів Байдалакова про те, що „ідеї Національно-Трудового Союзу знайшли живий відгук у Києві, в Одесі та інших містах України”. Навіть у Донбасі, що по містах являє собою мішанину національностей, домінуючі впливи мала ОУН.

Всередині 1941 р. підпільна сітка ОУН на півдні Наддніпрящини була частково розконспірована. Тоді, між іншим, заарештовано й розстріляно співробітників редакцій кількох газет: кремінчуцької „Дніпрової Хвилі”, криворізького „Дзвону”, миколаївської „Української Думки” і херсонського „Голосу Дніпра”. Слід згадати й розстріляних співробітників газети „Українське Слово”, що виходила в Києві — націоналістів І. Рогача, О. Телігу та ін., які не належали до згаданої підпільної мережі.

А яких жертв зазнало російське націоналістичне підпілля в окупованій німцями частині Росії? Про такі жертви ніхто нічого не чув, як не чув і про існування такого підпілля.

УКРАЇНЦІ ПРОТИ ОКУПАНТІВ — І РОСІЯНИ

Про відношення українського підпілля до німців і росіян найпереконливіше говорять документи.

У книжці Б. Двінова „Власовський рух у світлі документів”, яку він написав на підставі захоплених американцями німецьких архівів, на

стор. 120, читаємо в німецькому звіті таке: „...Українські партизани, які в стані припинити постачання стратегічних матеріалів і транспорти (советські — В. К.) на фронт, не думають цього робити, поки немає угоди між Райхом і нелегальним українським урядом. За цією угодою Німеччина повинна гарантувати незалежність і цілість України...”

В іншому місці читаємо: „...Національно настроєні українці ведуть проти советів дуже успішну партизанську боротьбу, яка нагадує народне повстання...”

В той час, коли писано ці звідомлення до Берліну, німецькі окупанти й не думали рахуватися з бажанням українського народу. Гітлерівські летючки, відозви та розпорядження з погрозами українському населенню, а зокрема ОУН під проводом С. Бандери — можна було зустріти на кожному кроці на вулицях міст і сіл України.*)

*) Текст однієї з летючок, поширюваних німцями в Україні з 1943 року:

„До мирного і працюючого українського населення! Майте розум. Тільки божевільні можуть починати партизанську війну проти могутньої німецької держави. Ніколи цією дорогою не створите вільної України. Ви тільки принесете нещастя собі і своїм родинам. Ваші села будуть спалені, Ваш край буде спустошений. Голод в Україні буде наслідком цього божевільного чину. Тому, допомагайте німецькій поліції в боротьбі проти бандитів. Злочинне ОУН — рух Бандери перешкоджає в мирному житті в краю, він мусить і буде безпощадно знищений. З ним буде знищений кожний хто бере в ньому участь.

А що в цей час робили росіяни, які опинилися по цей бік „сталінського режиму”? Вони йшли в партизанку Ковпака, вславлюючись погродами населення Волині й Галиччини; йшли на службу в німецьку поліцію та заливали українцям сала за шкуру. Росіяни, що потрапили до німецьких концентраційних таборів, створили в них таку атмосферу, яка, в додатку до нелюдського таборового режиму, стала справжнім пеклом для „советської людини”. Я перебував у концтаборах чотири роки і добре вивчив там „старшого брата”. Москалі в німецьких кацетах зорганізували шпигунські мережі на зразок НКВД і намагались не допустити серед ув'язнених ніякої антибольшевицької пропаганди, жорстоко розправляючись з тими, хто наслідуювавсь будь що сказати проти сталінського режиму.

Коли нас 1943 року привезли з України до Бухенвальду, всіх 4000 в'язнів вишикували між бараків. Німецький в'язень-комуніст щось промовив до нас по-німецьки, а далі передав слово в'язневі з відзнакою „Р”. Той відкашлявся і чис-

хто його будь яким чином підсилює. Також кожен той, хто знає бандитів і про них не повідомить німецьким установам, буде тяжко покараний. Щоб врятувати себе і своїх дітей, свій край і своїх співгромадян від нещастя, повідомляйте про кожного бандита, про кожного бандерівця німецьким урядам. Німецька поліція охоронить Вас від їхньої помсти. Допоможіть завести мир і порядок в Україні.

Генерал Комісар для Волині — Поділля
СС, унд Поліцайфюрер.

НКВД з центрального табору в Бухенвальді з групою в'язнів відрядило кількох росіян, які мали завдання нищити „бандерівців”. І треба признати, що їм вдалося вимордувати чимало українських патріотів.

У зв'язку з провокацією, спрепарованою в „Дорі” 1944 р. росіянами, німці повісили 50 осіб, а між ними й кількох українських націоналістів.

За весь час перебування в німецьких концтаборах я не зустрів ані одного росіянина, який би опинився там, як патріот невольницької Росії. В концтаборі „Юліус”, біля Мегдебургу, я познайомився з Ніколаєм Астаф'євим, сином старого російського емігранта і племінником російського професора Озоргіна, що перебуває тепер в Парижі. Посадили його німці за якусь дрібну кримінальну справу. Він часто ділився зі мною своїми думками, а, приглядаючись до своїх „соотечественників”, не раз казав: „Якщо Росія виглядає так, як я бачу її по цих людях, я не хочу її знати”.

У перший день капітуляції Німеччини „старші брати” у концтаборі Бухенвальд, за допомогою наївних американських вояків, відокремили „граждан СССР” від усіх інших в'язнів і позганяли до кількох бараків. Хто з українців утік, той врятувався, а хто побоявся тікати, той опинився в пазурях справжнього НКВД, яке вже встигло надіслати сюди своїх уповноважених. П'яні москалі, знаючи політичний настрій кожного в'язня, розправлялися з „ізмінниками” тут же на місці.

РОА — НІМЕЦЬКО-БОЛЬШЕВИЦЬКА АВАНТУРА

Федераліст” Яценко в „Східняку” ч. 2 розписався про „Русскую Освободительную Армію”, що постала як вираз любови неросійських народів до Росії. Московський шовінізм так запаморочив йому голову, що у нього, коли йде про РОА, то все в найкращому порядку, коли ж про подібні формації, також створені німцями, але з „націоналів”, то це вже — німецькі вислужники. А про Дивізію Галичина, не забуває він і відомих брехонь про „звір'ячі розправи українців над беззахисними євреями”.

Про те, що РОА була стопроцентним німецьким творивом, „федералісти” вдають, що нічого не знають. Радимо їм прочитати згадану вище книжку Б. Двінова.

Або таке твердження: „Українське Визвольне Військо мало не цілком влилось в РОА”. Чи не думають „федералісти”, що серед українців немає в живих учасників тих подій? Що українці йшли в РОА — це правда, бо треба було рятуватись від голодової смерті. Алеж РОА німці створили у 1942 році, а УВВ тільки в 1944.

Як українці поставились до УВВ, говорить такий факт. Біля Берліну в Дебенсдорфі була старшинська школа РОА, в якій навчалося 65% українців. Як тільки курсанти довідалися про створення УВВ, з'явилися до штабу і відмовились від служби в РОА.

Про інший випадок розповідає колишній старшина РОА Т-ик таке: „В березні 1944 року частина РОА, в якій я знаходився, прибула зі східнього фронту в Штеттін для поповнення.

тісінською російською мовою запитав: „Ну, что, хахли, земелькі захотелі?” Українці потрапили в пастку НКВД, але цим разом... за дротами німецького концентраційного табору.

Нав'язавши контакт з комуністами всіх націй, які перебували в кацетах, росіяни почували себе не згірше, як на „родіне”. Донощицтво і шантаж в користь кацетного НКВД були звичайним явищем. Небажаних антисоветських людей вночі потайки задушували в ліжках або били донестями, а потім відправляли до шпиталю, де жертві „свої” ж таки лікарі впорскували отруту.

Ведена росіянами протиукраїнська пропаганда в німецьких кацетах досягла величезних успіхів. Чехи, французи, голляндці, бельгійці та ін., не знаючи справжнього життя в большевицькому „раю”, — все, що говорили росіяни (а вони лише вихваляли те життя), приймали за щирю правду. Поширюючи серед усіх цих людей брехні та провокації проти українців, що вони, мовляв, німецькі вислужники та зрадники батьківщини, бо не хочуть воювати з німцями — росіяни обурювали проти українців усіх в'язнів.

В антиукраїнському поході не відставали від росіян і поляки. Одне слово, всі історичні вороги українського народу мали в концентраційних таборах добру нагоду помститись на українцях. Пригадую, як у концтаборі Роттлібероде (біля Нордгавзену) підбурений проти українців лікар санітарного пункту, полонений американський негр, кожного українця, що приходив по лікарську допомогу, зустрічав ударом дерев'яної палиці по голові.

Російський шовінізм, прикритий у советах плашиком інтернаціоналізму, за межами сталінського царства позбувся цієї штучної прикраси. Ніхто з росіян не вживав у розмовах слова „СССР” або „советський народ” — тільки „Росія”, „русскіє”, а частіше „русаки”. Це не значить, що росіяни цим хотіли підкреслити своє вороже наставлення до советської системи, зовсім ні — вони просто пристосувалися до обставин і називали речі їх іменами — так, як народи Західної Європи, для яких російська імперія Миколи II так і залишилася Росією, лише з іншим режимом.

Інакше реагували на це представники неросійських народів ССРСР. Навіть національно мало свідомі з них протестували, коли німці називали їх росіянами.

Цікаво було спостерігати українських комуністів та комсомольців, які теж траплялись серед ув'язнених. Їхнє положення було досить комічним. Москалі за „ізмєнников родіни” вважали всіх українців без винятку. Тож згадана категорія людей була позбавлена навіть можливості стати у своїй власній обороні. Це змушувало їх або називати себе росіянами та підшиватися під „старшого брата”, або приєднуватися до націоналістів і ставати в обороні українського імені. Найчастіше вони вибирали те перше, бо воно гарантувало їм цілість ребер і голови.

Щоб винищувати українських націоналістів, москалі створили в німецьких концтаборах ще й спеціальні „істребітельніє отряди”. Зокрема, до концтабору „Дора”, біля Нордгавзену,

Тут перебував штаб РОА на чолі з генералом Сахаровим. Як тільки в нашій частині стало відомо про існування Українського Визвольного Війська, 120 хлопців пішли до штабу і заявили про своє бажання перейти до УВВ. Власовський агітатор почав їм доводити, що немає різниці, в якій армії боротися проти більшевизму — в РОА чи УВВ. Мене особисто назвав він більшовиком та „ізмєнником родіни”. Скінчилося тим, що однієї ночі всі ці українці втекли до Берліну і віддали себе в розпорядження штабу УВВ”.

Так насправді виглядало „влиття УВВ в РОА”!

А хто ж, властиво, провадив РОА до бою?

Поминаючи той факт, що все так зване „Руское Освободительное Движеніє” „від початку й до кінця було не чим іншим, як тільки безвідповідальною й нерозумною авантюрою”. (Б. Двінов „Власовський рух у світлі документів”, стор. 69). Слід звернути увагу на морально-політичне обличчя його „вождів”. Про генерала А. Власова відомо, що до німецького полону це був відданий Сталінові та Політбюрові служака-орденоносець. Начальником пропаганди й редактором центрального власовського органу „Воля Народа” був також полонений німцями у 1941 р. секретар ростокінського райкому ВКП (б) (один з районів Москви) Г. Жіленков, а мізком „освободительного движенія” — Зиков, якого пізніше німці викрили як агента НКВД. Це — обличчя тільки трьох найголовніших зпоміж „стовпів” РОА.

Отже, вчорашні секретарі райкомів компартії, сталінські орденосці та енкаведисти фор-

мували відділи РОА, а інші „борці” проти „сталінського режиму” віддавали їх в руки більшовиків. Той же Б. Двінов на стор. 34 згаданої книжки пише: „Відомий випадок переходу влітку 1943 р. на советську сторону цілої бригади (власовської — В. К.) Гіля”. Тож не дивуймося, що вся ця авантюра з РОА скінчилася в травні 1945 року в Празі переходом власовців на сторону більшовиків.

ВЛАСОВ СПРОСТОВУЄ

Щоб „федералістам” не кортіло розписуватись про „авторитет” РОА серед українців, зацитуємо відповіді А. Власова, які він дав кореспондентові німецької газети „Фелькішер Beobachter” відносно української визвольної боротьби.

Ця розмова була надрукована 7 грудня 1944 року в названій газеті ч. 330 під наголовком: „Українська визвольна боротьба”. Містимо її з незначними скороченнями:

Запит: Як оцінюєте ви, пане генерале, боротьбу українського повстанчого руху на українських землях, що їх знову зайняли більшовики?

Відповідь: З військових міркувань, я не можу повідомити вас про все, що мені відомо і що вкаже на великий обсяг боротьби, яка йде на Україні проти Сталіна й більшевизму. В цю хвилину неможливо дати огляд всіх тих сил, що за щастя і незалежність українського народу ведуть боротьбу проти більшевизму. Немає мабуть ні одної оселі в Україні, в якій не було б хоч би одної малої групи українських націоналістів, що не присвятили б себе святій та повній жертв боротьбі за добро українського народу.

Запит: Чи український нарід в інтересах спільної боротьби проти більшевизму мусить пожертвувати своїми окремими інтересами?

Відповідь: Ні в якому разі. Коли селяни двох сіл сходяться разом, щоб зміцнити спільну греблю, якій загрожує повінь, чи це означає, що вони тим самим уже все зробили для спільної справи? Український нарід має свою власну історію і свої власні змагання. ...Якщо великий син українського народу Богдан Хмельницький звернувся по допомогу до російського народу, то він це зробив не для того, щоб повернути в ярмо українців, але щоб свій нарід врятувати від інвазії поляків. Чи винен в цьому російський нарід, що продану українському народові братерську допомогу пізніше царат використав для поневолення українців? Російський нарід плекає супроти українського народу ніщо інше, як лише почування братерства і спільноти долі. Або більшевизм знищить один і другий нарід, або ці народи спільними силами покінчать з більшевицькою тиранією. Та супроти необхідности спільних зусиль ніхто з нас не думає, що він має право після перемоги узалежнювати національну долю другого народу від якихнебудь умов. Хай кожний нарід сам рішає свою долю".

Як бачимо, сам „вождь” РОА не міг приховати значення і розмаху української визвольної боротьби і, хоч його відповіді й побудовані на відомій московській діалектиці про „спільність долі” українського й російського народів, він визнав, що український народ бореться за Україну, а не за Росію. Крім того, цим інтерв'ю бувший генерал більшевицької армії втирає носа Кусковим, Урановим і всім іншим російським імперіялістам, які, мов ті струсі, ховають голови в пісок, щоб не бачити, за що борються поневолені більшевизмом народи.

ХИТРИЙ МАЛОРОС.

На шпальтах „Східняка” фігурує також дописувач „дід Тарас”. У ч. 2 цього „органу” цей малорос перехитрував сам себе. Ніби дискутуючи з українцем-самостійником, він вислухує від нього таке: „Та хіба ж таки ми не зможемо прожити в такому раї без того „старшого брата”-москаля? Чи не краще з'їсти той шматок хліба, аніж віддавати його нашому ворогові москалеві, що ось вже триста років годуємо його нашим хлібом?” Вислухавши це, малорос Тарас зауважує: „Мені аж плакати захотілось від жалю...” Але, довідавшись з дальших слів українця, що позбутися москаля можна тільки силою — Тарас міркує: „...Наше українське синє море почервоніє від крові наших дітей, що вони будуть примушені майже з усіма своїми сусідами вести нескінчені війни...” І „федераліст” Тарас приходить до висновку, що вигідніше і безпечніше бути донощиком в НКВД якогось Керенського, аніж боротися з окупантами. Того ж, що росіяни триста років їдять задарма український хліб, Тарас не спростовує. Та й не належить це до обов'язків московського вислужника. У цьому випадку слово належить П. Уранову. І Уранов в одному з чисел „НРС” пише, що він сумнівається в історичній правдивості фактів поневолення України Росією.

Щоб ці панове більше не „сумнівались”, наведемо уривок з „Очерков русской истории” Н. Ю. Пушкарського (Кемптен, 1948, ч. 2, стор. 32):

„Коли відбувалося приєднання України*) до Москви, московський уряд розумів справу так, що українці йдуть у підданство російському цареві. А тому з Москви висилали залоги в українські міста (особливо в Київ), бажали тримати в Україні своїх воевод і думали підпорядкувати українську церкву московському патріярхові. В Україні дивились на це вороже. Українські ватажки, козацька старшина бажали собі повної автономії і дивились на свій край, як на окрему державу. Московській політиці вони не бажали коритися і вже мріяли про відокремлення від Москви”.

Цю історію написав не українець, а москаль.

У новоявлених малоросів виходить інакше: вони годяться на те, щоб сотні тисяч і мільйони українців вимирали з голоду, заповнювали своїми тілами братські могили в Вінницях, депортувалися для угноювання сибірської тайги та побудови різних каналів, але, Боже борони, щоб не боролися вони за визволення свого краю, за свою волю, бо ж „...від пролітої крові почервоніє українське синє море”.

А чому вороги української самостійності не напишуть про те, скільки української крові вже потекло в Балтійське та Японське моря, скільки проліто її над озерами Хасан та Халхін-Гол? Чи може Фінляндія та Манджурія належали до Укарїни? Українців, що згинули в боротьбі за інтереси Москви, було б аж надто багато, щоб повиганяти всіх окупантів з українських земель.

*) В оригіналі — Малоросія, малороси.

УПА І РОСІЙСЬКІ ІМПЕРІЯЛИСТИ

У „Східняку” не забувають і про УПА. В ч. 2 у статті „Грудка в горлі” з підзаголовком „Спогади колишнього командира боївки УПА”, підписаний якимсь „Леоном”, говориться про те, як „старшина СБ — Богдан” різав угорських жидів, а він, Леон, як член боївки, до всього того приглядався. В іншому місці пише, що його ці мордування так обурили, що він „вдарив Богдана. І коли б не мої „великоукраїнці”, то може він зарізав би й мене”.

Ця зухвала „Леонова” брехня не потребує спростовання. Алеж де в ній логіка: якщо „Леон” вдарив свого зверхника, не боячись наслідків, то чому ж він, „командир боївки”, та його „великоукраїнці” не захистили тих жидів? Значить „партизан Леон” був також головоріз? Чи може сподівався на частку майна вимордуваних жидів?

Згадує у своїх спогадах „Леон” і про Ковпака, як то його розбила „УПА - Бульби”. А він, „Леон”, без єдиного пострілу відбирав у советських партизанів зброю. Легенду про „УПА” Бульби ми вже чули не раз, але щоб вона розбила Ковпака — довідуємось вперше від „Східняка”.

Висновок зі „спогадів” може бути такий: або „Леон”, як член боївки УПА, в природі ніколи не існував, або ж коли й існував, то належав до боївки не УПА, а Ковпака, „двічі героя Советського Союзу”.

Справжні вояки УПА, що опинилися в Західній Європі й Америці, об’єднані в своїх товариствах і ніхто з них не криється від громад-

ськості. Вони відкритими очима дивляться на людей, бо не знають за собою ніяких злочинів. Чому ж ховається „Леон”? Чому цей „упівець” виліз на сторінки антиукраїнської газети? Та тому ж, що цього „упівця” не було й немає, але є московська провокація і широко закроена брехня про мордування українцями поляків і жидів.

Нехтїть до правди, коли йдеться про наświetлення тих чи інших фактів, серед росіян така велика, що навіть поважні політичні журнали, як „Социалистический Вестник” чи „Народная Правда”, нехтуючи свій власний авторитет, містять статті таких типів, як Яровий. А що його статті брехливі й провокаційні, в цьому можна легко переконатися навіть без спеціального розслідування. В одному з чисел „Народної Правди” читаємо про те, що після втечі большевиків з України „бандеровці” знищили до шести тисяч колгоспників. Ні місцевостей, ні будь-яких обґрунтованих свідчень, що підтверджувало б цю інсанину, Яровий не подає. Для чого було потрібне таке винищення хоч би й „бандеровцям” — про це з „Народної Правди” не довідуємось. В іншому місці Яровий написав, що „бандеровці” знищили в Карпатах 20.000 мадярських жидів, не подаючи також ніяких даних, що свідчили б про це.

Для спростування московських брехонь про співпрацю українців з німецькими окупантами, подаємо фотодокумент, який стверджує цілком протилежне, як за забитого поляка „в німецькій службі Адама Пломера” розстріляно 20 українських закладників, переважно членів підпілля.

ОГЛОШЕННЯ

За злочини по §§ 1. і 2 розпорядку для побороєння нападів проти німецького війська відбулися в Генеральній Губернії на дня 2. 10. 1941 (Денник Розпорядків для Генеральної Губернії 4 8243) дістали наглядним судом при Командирі Польщі Губернії і Спец. Служби на Дистрикт Галичини

засуджені на кару смерті:

1. Бурин Михайло, ур. 4. 12. 1924 в Петлячах, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 11, за участь в бандитстві.
2. Шпир Олександр, ур. 1924 в Коску, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 11, за участь в бандитстві.
3. Богдан Михайло, ур. 16. 12. 1925 в Добрині, Сторож. українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 216, за участь в бандитстві.
4. Малишук Володимир, ур. 18. 4. 1923 в Дунаївцях, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 216, за участь в бандитстві.
5. Федорук Михайло, ур. 26. 10. 1911 в Новограді, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 216, за участь в бандитстві.
6. Сич Василь, ур. 1913 в Сидоні, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
7. Мисюк Григорій, ур. 1910 в Сидоні, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
8. Ципук Михайло, ур. 1907 в Олександрівці, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
9. Гадук Федір, ур. 16. 2. 1912 в Сидоні, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
10. Халишук Володимир, ур. 22. 4. 1914 в Залюдді, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
11. Русин Дмитро, ур. 8. 11. 1915 в Залюдді, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
12. Рибак Григорій, ур. 1911 в Залюдді, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
13. Мішук Степан, ур. 1917 в Залюдді, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
14. Мисюк Григорій, ур. 1910 в Залюдді, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
15. Рибак Григорій, ур. 1911 в Залюдді, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
16. Шпир Олександр, ур. 1924 в Коску, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 11, за участь в бандитстві.
17. Гадук Федір, ур. 16. 2. 1912 в Сидоні, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.
18. Халишук Володимир, ур. 22. 4. 1914 в Залюдді, українська націоналістична організація, діяч, уродженець м. 111, за участь в бандитстві.

у спільному з російськими більшовиками винищуванні українського народу. Бо ж Лев Троцький (Бронштейн), що походив з Миколаївщини на Україні, у 1917-21 рр., як комісар військових справ російсько-більшовицького уряду, задушив Українську Народню Республіку. А Лазар Каганович, родом з села Кавуни на Київщині, призначуваний кілька разів Москвою на становище генерального секретаря ЦК КП(б)У та комісара для винищування українських „буржуазних націоналістів”? Начальником НКВД у Вінниці був і є жид Раппопорт. Це ж його рук справа — замордування 10.000 українців у Вінниці в 1937-38 роках.

Список жидів, які виконували й виконують ганебні завдання московських окупантів в Україні, можна продовжувати у' безконечність. І зважмо на те, що серед них знаходяться не якісь там поліцаї, а міністри та комісари більшовицької Росії. Однак, українські провідні політичні кола ніколи не обвинувачували за злочини, всього жидівського населення в Україні. За це відповідають тільки ті, на чийх руках кров українського народу. А, що сьогодні спостерігаємо за межами т. зв. ССРСР? Хто властво підтримує російських еміграційних імперіалістів? Хто ініціює та фінансує всі оті „Совети”, „Комітети” і т. п., які під покришкою „визволення народів Росії” мають на меті ніщо інше, як збереження російської імперії та дальше поневолення неросійських народів?

Та ж чи українцям невідомо, хто такий Лайонс, Дон-Левін, Вайнбаум, Абрамович, Шварц, Ніколаєвський, Далін і багато інших?

І що найголовніше — у всій цій русофільській політиці жидівство немає найменшого глуду для них самих. Поперше тому, що самі російські народні маси є антисемітичні, а коли взяти російську еміграцію, то монархісти й солідаристи це справжні юдофоби. На що ж розраховують жиди, підтримуючи всю цю братію? Але найголовніше це те, що жидівське русофільство сприяє ворожому наставленню до жидів неросійських народів.

Як же ж насправді було з жидами в Україні під час німецької окупації? Пишу про це з власних спостережень на східньо-українських землях. Перед наступом німців майже чотири п'ятих жидів евакуювалось з України в глибину Росії. Ось хоч би такий приклад. З 350.000 жидівського населення Одеси виїхало біля 300.000. В Херсоні їх лишилося всього 6.000 з 28.000. У Дніпропетровському з 150.000 лишилося близько 30.000. Ті, що не евакуювались, безперечно мали антисоветське наставлення. Була це переважно біднота, хоч не бракувало й інтелігенції, переважно лікарів. Під час кількатижневого хаосу, що панував по містах і селах після втечі більшовиків, я не знаю ні одного випадку, щоб українське населення допустилося будь-яких репресій супроти жидів. Разом з українцями жиди розтягали магазини з хлібом, тягнули взуття з фабрик та консерви з консервних виробень. Нікому, як і самим жидам, навіть на думку не спадало, що їх німці нищитимуть тільки за те, що вони — жиди. Жиди-лікарі й далі провадили свої приватні кабінети та разом з українцями бралися до наладнання зруйнованих лікарень.

Тривало це аж до часу встановлення німецької влади в захоплених німцями місцевостях, яка негайно зобов'язала жидів до створення жидівської поліції та окремих жидівських комітетів. При цьому ця поліція, як і комітети підлягали безпосередньо німецькому командантові міста і нічого спільного не мали з українським самоврядуванням, яке також було під наглядом німців. Жидівські комітети через свою поліцію контролювали життя жидівського населення аж до часу, коли його примістили в т. зв. геттах. Після цього дальша доля жидів була в руках СД-Гестапо.

Як же в таких умовах безправні українці могли боронити жидівське населення?

ПРИВЛАСНЮЮТЬ ЖЕРТВИ НЕ РОСІЙСЬКИХ НАРОДІВ

Це ж тільки московські імперіялісти здатні обвинувачувати українців за репресії проти поляків в Західній Україні, поминаючи мовчанкою, що саме поляки активно допомагали і німцям і більшовикам в боротьбі з українським визвольним рухом. Український народ на своїй власній землі має повне право боронити себе від різних агентур — і він це робив! Московські еміграційні імперіялісти проливають крокодилячі сльози над спаленими польськими селами на українській землі, а що українських сіл, міст та містечок різні окупанти, а в тому числі й поляки знищили сотні й тисячі, що у німецько-російській війні ці обидва окупанти сплюндрували Україну — цього вони не бачать. Вони не бачать, що український народ за роки російсь-

An alle für den Arbeitseinsatz in Deutschland bestimmten Einwohner von Kamenskoje, Baglej, Romankowo und Tritusnaja und deren Angehörige .

Wie sich im Laufe des heutigen Vormittages ergeben hat, will sich ein Teil der für den Einsatz in Deutschland vorgesehenen Personen dem Abtransport entziehen. Es wird nachdrücklichst darauf hingewiesen, daß jede Person die heute Dienstag, den 4.5.1943, bis 18 Uhr nicht im Sammellager Germaniastraße zur Abfahrt bereit erscheint durch Polizei abgeholt und mit schwersten Strafen bis zur Todesstrafe belegt wird.

Eltern und sonstige Angehörige der Arbeitspflichtigen werden gleichfalls zur Verantwortung gezogen.

Der Stadtkommissar
- Arbeitsamt -

Увага! Увага!

До всіх приналежних на працю в Німеччину мешканців с. Каманської, Баглей, Романково та Тритусна і їх родичів.

Як на протвоті слогов. для вивіщення, де яка частина приналежних на працю до Німеччини хоче уникнути від поїздки. Суворо наказується, що всі особи повинні з'явитися вівторок, 4. Мая 1943, до 18 години вояка звітати на збірний лагерь Германия вряноча готові до від'їзду, в разі не з'явки будуть доставлені поліцією з великими штрафами аж до смертної казні.

Батьки, родичи тіф, що повинні ітати, неч. повістаті

*Штадtkommissar
Бирма праці*

*Zur Einlieferung sind alle Arbeitsfähigen zuzuführen
Sammlungs-lager 4 V. 43*

Der Stadtkommissar

Abt. II

R. Pfeiffer

ко-большевицької окупації стратив щонайменше 20 мільйонів людности — про це говорить офіційна большевицька статистика. У т. зв. УССР було переведено два переписи населення, які дали такі висліди: перший, 17. 12. 1926 р. — 29.043.000 і другий, 17. 1. 1939 р. — 30.960.200. Порівняймо ці два переписи, і побачимо, що за дванадцять років приріст населення в Україні становить всього 1.917.000 осіб, в той час, коли натуральний приріст повинен би дати щонайменше 8.000.000. Додаймо до цього українські втрати в другій світовій війні та на західньо-українських землях внаслідок московського терору та виселень і побачимо, що цифра в 20 мільйонів не буде перебільшенням.

Московські еміграційні імперіялісти мовчать про голод в Україні 1933 року, замовчують злочин Москви у Вінниці і, що найхарактерніше, розписують про український терор під час другої світової війни проти поляків, але ні словом не згадують про цілковите винищення поляками та росіянами українського населення на подарованих Москвою Польщі українських окраїнних землях — Лемківщині, Холмщині та Посянні.

Московська емігрантщина пише, що українці західніх земель настроєні проти росіян тільки тому, що не знають російського народу та його культури. Ні, „культуру” його вони таки де-що спізнали у 1939 р., коли були „визволені старшим братом”. А за кілька днів перед утечею большевиків в 1941 р. із західніх земель московські окупанти лише по тюрмах Львова замордували біля 8000 українців. А в тюрмах

Дрогобича, Самбора та інших не те саме було? Хіба ж цього не досить, щоб галичани переконались, як виглядає російська „культура”?

Але ця мовчанка не є наслідком незнання наведених фактів. Ні, їм добре про це відомо, але тому, що український народ зазнає цих утрат в боротьбі за самостійність, вони, як росіяни, не можуть про такі жертви говорити. Обдурюючи західній світ, що в ССРСР усі народи однаково поневолені, вони замовчують жертви українського народу, а якщо й говорять про терор в ССРСР, то всі його жертви змішують до „общего котелка”. Насправді ж втрати російського народу супроти втрат всіх інших народів ССРСР такі незначні, що західній світ, порівнявши їх, відразу побачив би, що положення, зокрема українців і росіян далеко неоднакове.

Щоправда, коли їм вигідно, вони застосовують і іншу тактику. Наприклад, іноді, признаючи жертви, яких зазнає український народ під советами, вони доводять, що винні в цьому самі українські комуністи, і при цьому наводять ряд відомих прізвищ. До такої еквілібристики вони вдаються тоді, коли хочуть заперечити „міг про окуповану Україну”. Цими ж аргументами вони оперують і тоді, коли українськими прізвищами на сторінках „Східняка” силкуються довести, що „федералісти” відображують прагнення українського народу.

На все це може бути тільки одна відповідь: усі ті, так звані, українці, які є на службі Кремлю, абсолютно рівновартні з тими, що обстоюють „єдину неділиму” на еміграції. Про їх мізерну кількість можна судити з провалу акції,

розпочатої в зв'язку з утворенням „Совета Освобождения Народів Росії”. Наше твердження скріплює і той факт, що для своєї зухвалої провокації, змайстрованої проти українців на Конференції Психологічної Стратегії, яка відбулася в Вашингтоні 22-23 лютого цього року, москалі виставили, як „українка”, росіянина Ершова. Не знаючи жадного слова по-українськи, цей москаль запевняв присутніх, що він, як „чистокровний українець”, стверджує, що під сучасну пору в Україні нікому й на думку не спадає відділятися від Росії.

Звичайно, було б великою помилкою не враховувати того факту, що малоросіянство таки має місце і в Україні, і на еміграції. І в цьому немає нічого дивного. За довгі роки примусової русифікації можна було б сподіватися стану далеко гіршого, ніж він є тепер. Окупанти виплекали і малоросів, і галицьких „кацапів”, і мадяронів. Це правда. Але який вплив вони мають на українське життя? Ніякого! Силою фактів вони викинуті поза його рямці і як безбатьченки тиняються по підплотами давніх і сучасних окупантів, що використовують їх для дрібної протиукраїнської роботи, як то бачимо на прикладі „Східняка”.

А проте, хоч як це звучить парадоксально, для української справи це має й свої позитиви. Коли б не було, скажімо, малоросів, то сумніваємось, чи наші докази про русифікацію українського народу, яку Москва провадить уже 300 років — можна було б обґрунтувати. Малороси саме й є ілюстрацією цієї русифікаційної політики. Напевно, якби серед французів, бельгій-

ців або інших європейських народів знайшлися „компатріоти”, які б поширювали серед них гасло „федералізм — мир та добробут”, а „самостійність — війна та руїна” („Східняк” ч. 5), то таких людей вважали б або за божевільних, або за агентів чужих держав.

Маленький фінський народець, стаючи в оороні своєї самостійности, зустрів московську навалу в 1939 році зі зброєю в руках. І хоч фінська кров ріками потекла в Балтійське море, проте хіба лише зрадники, ренегати та большевицькі запродавці залякували фінський народ величезною перевагою Росії і закликали до капітуляції. Малороси також проти самостійности України тільки тому, що за самостійність треба боротися з усіма історичними ворогами українського народу.

Білоемігрантські політики привласнюють не тільки жертви большевизму. Вони крадуть і живих неросіян, що опинилися за межами московського царства. Опіка Толстовського Фонду над „вихідцями з Росії”, систематичні повідомлення „Нового Русского Слова” про прибуття „русских ДП” до ЗДА (серед яких буває звичайно не більше як 5% росіян) — це все намагання переконати західній світ в чисельності російської еміграції. Толстовський Фонд має гроші. Його агенти вештаються біля кораблів, якими прибувають ДП, і виловлюють незорієнтованих приїжджих, пропонуючи їм послуги. Тож не дивуйтесь, що чимало українців опинилося в московських лапах.

Хоч слаба та розсварена, російська еміграція в ЗДА, завдяки зв'язкам з американськими ру-

непомітним. Особа Богатирчука найкращий доказ, що УССР — це фікція, бо, як бачимо, за 30 років існування „Радянської України” малороси так і не перевелися.

Нас не здивує і поява на сторінках „Східняка” таких осіб, як Ю. Музиченко та Штепа. Останній — це бувший редактор німецької газети „Нове Українське Слово”, що 1942 року друкувалась українською мовою в Києві. Цей гестапівський вислужник зайняв місце редактора відразу по тому, як німці вистріляли співробітників київської газети „Українське Слово”. На сторінках редагованої ним шмати Штепа висміював українських націоналістів і закликав українців працювати на користь Німеччини. Він довго уникав українського ока на еміграції. Аж тепер виявилось, що він працює як „науковий співробітник” якогось американсько-російського закладу в Мюнхені.

Можна назвати цілий ряд прізвищ, які ще недавно прикрашували сторінки „Нового Русского Слова”, а тепер зникли, мов корова їх язиком злизала. Всі вони писали від імені українського народу про те, що йому ніякої самостійності не треба, та обплывували його визвольну боротьбу.

Де поділися такі „українознавці”, як Днепров та Ігор Керша? Після того, як виявлено їхнє справжнє обличчя вони припишкли або виступають під новими псевдонімами.

Днепров-Поддєрьогін, цей німецький вислужник з міста Кам'янського, що дістав був від Розенберга медаль (маємо її номер) за віддану роботу на користь окупантів, може найкраще роз-

повісти про те, чи хоче український народ над Дніпром самостійності. Він знає й про те, як поводити себе українці супроти німців, хоч би у Кам'янському, хто вигублював жидів — „бандеровці” чи такі як він. Він також знає, що українські націоналісти знищили бургомистра Дніпропетровського — москаля Соколовського, якого окупанти призначили на це становище за його протиукраїнську роботу. Чому Днепров не напише за що знищено цього „тоже українця”? Бо надто голосна ця справа, щоб її можна було підшити під „братовбивство”. Днепров-Поддєрьогін під час німецької окупації займався і українським національним питанням. Це ж він підказував німцям, що на ціле місто є нібито всього два чи три українських націоналістів, які крутять усім населенням, їх би, мовляв, прибрати — і всі стануть слухняними німецькими рабами. Тепер він у ЗДА твердить, що на Наддніпрянщині ніякого національного питання не існує, а що все це вигадують галичани.

Другий такий „українець” — Ігор Керша, бувший начальник німецької поліції в одному з міст України, замість того, щоб розповісти про свою „діяльність” на службі німців, розпинається про те, що українці не бажають самостійності. Не сумніваємось, що коли підтвердяться дані про справжні прізвища та минуле таких „федералістів”, як Дикий, Яценко, Рудий, Дід Тарас, та інші, то вся їхня федералістична комедія скінчиться так само ганебно, як і кар'єра Днепрових та Керш.

Найбільш цікавою є особа Андрея Дикого. Як твердять, прізвище цього „українця” Ан-

софільськими колами, є поважною загрозою для політичної акції поневолених Росією народів. От, хоч би з першого погляду ніби безстороння наукова американська установа, яка наділює вчених емігрантів засобами до життя за розробку актуальних тем з підсоветського життя з історії та економіки народів ССРСР — своїм підходом до справи змушує нас призадуматися. Досьогодні ані один здеклярований український націоналіст від цієї наукової установи теми для розробки не отримав. Всі теми потрапляють в руки соціалістів або осіб, які вміють писати на замовлення. В анкеті, яку дають для виповнення кандидатів, згори вимагається подати, в якому дусі він думає писати. Навіть найменший натяк на те, що праця буде написана в дусі, скерованому проти російського імперіалізму, вистачає, щоб такій людині чемно показали на двері. Якщо це так, то все, що написане досі науковцями-емігрантами для української справи жадної вартости не становить. Але без сумніву, їхні праці будуть використані американськими політиками, які таким чином розглядатимуть українську проблему в тенденційному наświetленні.

Еміграційні імперіялісти хоч якими б чорними фарбами розмальовували сталінський режим, ніколи не викривають його політики фізичного і морального нищення неросійських народів та заселення їхніх земель росіянами. Це додає їм певности, що після повалення більшевизму підсовуваний ними „плебісцит” випаде на користь „єдиної неділимої”.

Російська білоемігрантщина, як вже сказано, свій антибільшевицький капітал наживає через привласнювання жертв боротьби неросійських народів ССРСР. Зокрема, два роки тому російські фашисти з-під знаку НТС в своєму органі „Посев” намагалися привласнити Українську Повстанську Армію, називаючи її „армією російських антикомуністів”. Коли ж брехня не вдалася, УПА для них перестала існувати взагалі, а як щось про неї вони й згадують, то тільки для того, щоб кинути на неї болотом, як це зробив вищезгаданий „Леон” в „Східняку”.

„УКРАЇНЦІ-ФЕДЕРАЛІСТИ”

У ганебному виданні, що появляється під назвою „Східняк”, поряд Яценка, Дикого й Тараса, виступив і відомий українцем д-р Ф. Богатирчук. Це той власовський підпомагач, який в 1944 р., разом з Ю. Музиченком, підписав т. зв. Празький маніфест Власова. У цього німецько-московського коляборанта вистачило нахабства писати про часи гітлерівської окупації України ось у такий спосіб: „Але... „національна проблема” не існувала для населення, яке терпіло від більшевицької влади, незалежно від національності, і яке продовжувало терпіти за часів нацистської окупації”. Бувший шаховий чемпіон УССР і ССРСР, Ф. Богатирчук дуже „терпів” під більшевицьким режимом. Певно, для нього масові розстріли українських письменників, обмосковлювання українських міст, русифікація школи — це не є ніяке національне питання. Так само і винищення німцями українського народу, а зокрема інтелігенції пройшло для нього

дрій Занкевич: він — росіянин, старий емігрант з Югославії. Під час окупації німцями цієї країни служив у „Русскому Освободительному Корпусі”.

Після розгрому Німеччини А. Занкевич з'явився у французькій окупаційній зоні і деякий час мешкав на „приватці” у Равенсбургу. Потім переїхав до Мюнхену. Тут його „політична діяльність” знайшла свій вияв у спекуляції церковними свічками. Чи не в одній з чергових обгородок, зв'язаних із свічками, йому виламано два ребра, про що він свого часу писав, як про замах на його особу „бандерівців”?

Про „діда Тараса” розповідають, що його справжнє прізвище **Василь Педенко**; що перебував він в одному з таборів ДП в Ашаффенбурзі, займаючи там становище директора ремісничої школи і члена таборової ради. Тож, як бачимо, цьому малоросові не мацо ремствувати на галичан, що вони не допускали „східняків” на чільні посади в таборах.

Справжнє прізвище Петра Берестещенка („Східняк” ч. 3) **Повстенко**. Він теж з табору в Ашаффенбурзі.

Про все це повідомляємо український загал для того, щоб ті, які знають щось про названих „федералістів”, а головню про їхнє минуле, демаскували їх в українській пресі.

Зі слів самих „федералістів” довідуємось, що їхнє „підприємство” фінансово підтримується фондом Вільної Росії, чи як він називається тепер — Фондом Східньої Європи.

Довідуємося також, що драконівський процес на трьох українських патріотів у Німеччині

за намагання оборонити честь української нації перед авантюрою москалів, підніс на душенью-йоркську гулаївщину. Отож, треба сподіватися дальшої активізації „східняцтва”. Єдине, що стримує всіх цих темних типів від активної участі в закроєній авантурі — це страх перед СБ. Цим СБ є кожний українець, який знає про їхнє темне минуле.

Оце і є характеристика „кадрів” того середовища, з якого поповнюються „лави” так званих українських федералістів.

ВИКРИВАТИ Й ПОБОРЮВАТИ

Завданням українців було змусити російських еміграційних політиків розкрити своє і тих, які підтримують їхню діяльність, імперіялістичне обличчя. Нам залежало на тому, щоб росіяни сказали на повний голос, що вони відображують бажання та настрої російського народу, який знаходиться під большевицьким режимом.

І вони це зробили!

„Дискусія в національному питанні” і „Совет Освобождения Народів Росії” — це спроби російських імперіялістів відвернути увагу західнього світу від діяльності еміграцій неросійських народів, бо ці народи виступають також і проти відбудови „єдиної неділимної”.

Після розвалу „Совету Освобождения” політики західнього світу почали дошукуватись причини його, тим більше, що головною ціллю цього „Совету” була нібито боротьба проти большевизму. Одні прийшли до висновку, що винні в тому самі ж росіяни, для яких бороть-

Німеччині під час другої світової війни. Напевно серед сотень тисяч забитого німецького цивільного населення не один був противником нацизму. А чи не знало американське командування про сто тисяч своїх справжніх симпатиків в концентраційному таборі Бухенвальд, коли у травні 1944 року літаки змели з лиця землі ціле фабричне місто в зоні цього концтабору? Тоді під румовищами фабричних будівель знайшли собі смерть шість тисяч в'язнів, в тому числі не один американець, полонений німцями. Однак, так треба було зробити, бо в цій фабриці вироблювано апаратуру до ракетних стрілень Фау-1 і Фау-2.

Як бачимо, заклики російської білоемігрантщини воювати зі Сталіном, а не з російським народом — виглядають досить смішними.

Всякі обіцянки російським еміграційним імперіялістам залежать виключно від постави неросійських народів під час війни. Становище еміграції цих народів до майбутнього Росії західньому світові вже відоме і ніякі авантюристи його не підкопають. Віримо, що український народ знайде в собі сили перекреслити всі ті обіцянки.

Нашим завданням на еміграції є добитися зрозуміння західнім світом визвольної боротьби українського народу та паралізування москвофільських впливів; викривання московських коляборантів типу „українців-федералістів” та демаскування їх перед цілим світом.

Цих останніх мусимо добре запам'ятати, бо напевно з ними або з подібними до них доведеться мати справу в Україні.

Українцям на правду треба подякувати п. Юджіну Лайонсу за те, що він і його „комітет” витягнули на денне світло всю ту погань, що підшивається під українське ім'я. Однак, звертаємо увагу американських державних чинників на те, що подібні авантури загрожують скомпромітувати в самому зародку найшляхетніші наміри уряду ЗДА, що хоче допомогти визволенню уявлених Росією народів. Вистачає тільки, щоб червона Москва в догідний для неї момент розкрила перед усім світом минуле всіх тих „представників народів Росії”, яких Азік Дон Левін підготовляє для очолювання „Антикомуністичного Центру”.

ба з большевизмом стоїть фактично на другому місці, а на першому — забезпечення цілості Росії. „Приватні” американські кола, які фінансують російську емігрантщину, й далі лишилися на становищі підтримування „єдиності”, нарікаючи на еміграцію неросійських народів, які нібито не бажають об’єднатися для боротьби проти большевизму. **Це останнє твердження є наклепом, бо ж відомо, що неросійські народи об’єднані в АБН та ведуть активну боротьбу з большевизмом ще від 1943 року.**

„Дискусію” в національному питанні та спробу створити „Совет” можна назвати першим етапом наступу „єдиності” на еміграції поневолених народів, головню українців. Він прикметний тим, що виявив незмінну суть російського імперіялізму, незалежно від його фарби. Перший етап зазнав поразки і вийшов на користь української справи, бо навіть ті українці, які ще вірили в неперорочність російської демократії, остаточно позбулися своїх ілюзій.

Після першого прийшов другий, також підтримуваний „приватними” американськими колами. Цікавий він тим, що росіяни вже відмовилися від тактики загравання з „націоналами”, а стали на шлях відвертих провокацій, шантажу та підступу, одверто погрожуючи репресіям тим, хто заміряє на цілість Росії. Тепер вони вже не говорять, що неросійські народи самі приєдналися до Росії, а відверто заявляють, що Росія їх завоювала і має право ними володіти так само, як це робить Франція зі своїми колоніями і інші. Так пишуть вони в російській пресі.

Натомість у „Східняку” застосовано іншу так-

тику. Тут і далі пускається туман про плебісцит, розкопується Збруч, поширюється брехня про українську визвольну боротьбу та її провідників. У цій акції не останню роль відіграють росіяни з нової еміграції, і це вказує на те, що росіяни в ССРСР є такого самого наставлення супроти неросійських народів, як і ці, що опинилися за його межами. Виходить, що хоч російський народ і поневолений власним большевицьким режимом, і хоче від нього визволитись, проте, водночас цей же народ є вороже наставлений до самостійницьких змагань неросійських народів і буде їх поборювати навіть після свого звільнення від „сталінського режиму”.

Це останнє твердження для нас, українців, є найважливішим!

Західнім політикам, а в тому числі й американським „приватним” колам вільно будувати свою політику відносно сходу Європи так, як вони вважають за найвигідніше для своїх інтересів, їм вільно підтримувати й домагання російських еміграційних імперіялістів та обіцяти недоторканість „єдиної невідомої” взамену хоч би за обіцяні емігрантами симпатії російського народу до західнього світу на випадок війни з червоною Росією. Будь ми на їхньому місці — робили б те саме, бо ж нерозумно скидати з рахунку сто мільйонів росіян, коли хочемо їх перемогти.

Проте, слід пам’ятати, що коли „симпатії” російського народу матимуть лише плятонічний характер, західні держави нищитимуть російські міста та села так само, як це вони робили в

Ціна 25 центів.

ESM

Ukrainian American Press, 133 E. 4th St.,
New York 3, N. Y.